

OVERDENKING

Van Genesis 11: 1 - 9 naar Handelingen 2: 4 (Van Babel naar Pinksteren)

Samenwerking en communicatie

In Genesis 11 wordt ons een geschiedenis beschreven, waarin de mensen eensgezind samenwerken. De samenwerking wordt bevorderd doordat de mensen één taal spraken. Ze verstonden elkaar. Daarbij komt hun gemeenschappelijke doel: de mensen willen beroemd worden. Ogenschijnlijk is hier sprake van een ideale situatie.

Wij constateren immers meer dan eens, dat de mensen niet eensgezind zijn, moeilijk communiceren, elkaar niet verstaan, en dat een gemeenschappelijk doel niet haalbaar is. Meer dan eens worden we geconfronteerd met alle gevolgen van dien. Individualisme is een kernbegrip in onze tijd. Want ieder heeft recht op zijn eigen ... Nagenoeg op ieder terrein kunnen we deze zin invullen of aanvullen. Er ontstaan misverstanden, ja zelfs conflicten of nog erger, ten gevolge van slechte communicatie, of het ontbreken van communicatie. Mensen spreken niet met elkaar, luisteren niet naar elkaar, verstaan elkaar niet, en begrijpen elkaar niet. Zo ontstaat er afstand en verwijdering tussen de één en de ander. Probeer dan nog maar eens samen te werken. Om nog maar niet te spreken van een gemeenschappelijk doel te formuleren en na te streven. Vanuit wat wij vaak ervaren, lijken de eerste verzen van Genesis 11 een ideale situatie te beschrijven.

Toch wordt de mensheid niet gered door eensgezinde samenwerking, een optimale communicatie en een gemeenschappelijk doel. Dat blijkt uit het vervolg van de geschiedenis.

De Here God geeft Zijn visie op de gebeurtenissen. Hier zijn mensen los van God bezig hun eigen ideeën vorm te geven. Wat hier gebeurt is niet naar de wil van de Here God. Daarom laat de Here God dit niet ongeremd voortgaan. Door een verstoring van hun communicatie komt aan de eensgezinde samenwerking een einde. Het gemeenschappelijke doel wordt onbereikbaar. De mensen verspreiden zich over de aarde.

Wat kunnen we hieruit leren? Om ons heen, en bij tijden door ons zelf, wordt er hard geroepen om samenwerking en communicatie. En vooral om verbetering daarvan. Vanuit Genesis 11 komt de vraag hierbij, en wat is het doel? Voor de kerkenraad en daarmee vervolgens ook voor de gemeente is de tijd aangebroken om het beleidsplan van de gemeente te bespreken en waar nodig aan te passen of opnieuw vast te stellen. Centrale vraag hoort daarbij te zijn: wat is het doel? Wat is het doel van de gemeente? Nog juister geformuleerd: wat is de bedoeling van de Here God met de

gemeente? Dan mag het allereerst een bemoediging zijn, dat we over de gemeente alleen maar kunnen spreken als de gemeente van de Here Jezus Christus. De gemeente is Zijn eigendom, "door Hem als bruid verworven", dankzij Zijn lijden, sterven en opstanding. Ook mogen we weten van Hemelvaart en Pinksteren. Dan weten we van de komst van de Heilige Geest. Als weerklank op Pinksteren mogen we het bidden: "Kom Heilige Geest, daal neder waar Gij wordt verwacht"(Gezang 250). En dan gaan onze ogen en harten open en worden we opnieuw vervuld. En dan komt de communicatie op een onverwachte manier tot stand en beseffen we opnieuw het doel: de grote daden van God. Want zo lezen we in Handelingen 2: 4 "*en allen werden vervuld van de heilige Geest en begonnen op luide toon te spreken in vreemde talen, zoals hun door de Geest werd ingegeven.*"

Volgens Handelingen is een gemeente een (aan)spreekende gemeente. Dit houdt in dat de gemeenteleden (aan)spreekende christenen zijn. Daarbij dringt de vragen zich op: Hebben wij nog wat te zeggen? En hebben wij wel recht van spreken?

Om met dat laatste te beginnen. Waar zouden wij het recht van spreken vandaan kunnen halen? Ons recht van spreken wordt bij voorbaat betwist. Wie denken wij wel dat we zijn. Juist hierin ligt het uitgangspunt. Het recht van spreken wordt ons niet verleend op grond van wie wij zijn. Ons recht van spreken ligt bij Hem die genade voor recht laat gelden en die mensen roept in Zijn dienst. Zoals eertijds de profeten in Gods Naam hun boodschap, die Zijn boodschap was, mochten laten horen, zo mogen nu alle mensen, zelfs slaven en slavinnen, bij ons ondergeschikt personeel, profeteren.

De Here God acht gewone mensen geschikt.

Wat hebben wij dan te zeggen?

Dan mogen ook wij hetzelfde herhalen en verhalen: Gods grote daden.

Gods grote daden zijn daden van redding en bevrijding. Bovenal de komst de weg en het werk van de Here Jezus Christus. Deze boodschap moet verstaanbaar klinken. Zoals de Geest het geeft uit te spreken. Dat is de manier waarop mensen ervan ophoren, in hun eigen taal. En dan doorgaan. Dan niet zwijgen. Want dan komt er verwarring, verbazing, spot, maar ook vragen. Dan blijven spreken, aanspreken en oproepen tot een antwoord. Immers nog steeds geldt dat ieder die de naam van de Heer aanroept, zal worden gered. Dat is nog steeds de boodschap van Pinksteren.

Voelt u, voel jij je aangesproken?

Zeg er dan wat van!

Ds. M. A. Bos